

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΩΝ ΚΗΠΩΝ

ΕΙΝΕ ἴσως γνωστὴ ἡ τραγικὴ ἱστορία κάποιου Ἑλλη-
 νος, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἔκοψεν ἓνα ἄνθος ἀπὸ δημό-
 σιον κήπον τῆς Ἀμερικῆς, συνελήφθη, ἐφυλακίσθη
 καὶ ἠτύχτη. Κατὰ κακὴν τύχην εὐρέθη καὶ αὐ-
 τὸς νὰ ἦεν Ἑλληὴν, ὡς Ἑλληὴν δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ
 παρέβη τὸν κοινὸν νόμον νὰ γίνῃ μέγας. Ἀντὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι ὁ
 Κατσούρα, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὸ καρβουνιάρικο τοῦ πατρὸς του εἰς
 τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἔγειεν ἐθνικὸς ἀνὴρ τῆς Ἰαπωνίας, ἐπῆγε
 καὶ κατεστράφη χωρὶς λόγον. Διατὶ νὰ γίνῃ φιλανθής, καὶ νὰ μὴ
 γίνῃ ναύαρχος λόγου χάριν, ἀφοῦ ἦτο Ἑλληὴν; Ἰδοῦ ἀπορίαι,
 τὰς ὁποίας μόνον τὰ στραβά καὶ τὰ ἀκατανόητα τῆς τύχης ἐξη-
 γοῦν. Ὁ ἄνθρωπος τέλος πάντων ἐχάθη χωρὶς λόγον ἀφοῦ ἔγειεν
 θυσία ἐνὸς ἄνθους. Πολλὰ δὲ πράγματα τὸν δικαιολογοῦν ἀπέ-
 ναντι τῆς ὀμότητος τῶν Ἀμερικανῶν. Εἶνε ἔγκλημα νὰ κόψῃ
 κανεὶς ἄνθος; Ἀποτελεῖ ποτὲ τὸ ἄνθος ἰδιοκτησίαν, καὶ ἀπαγο-
 ρεύεται νὰ τὸ ἐγγίσῃ ἐκεῖνος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν κήπον δὲν φυ-
 τρώνει; Ὁ ὀλιγώτερον ἴσως ἔχων δικαιώματα εἰς ἓνα κήπον εἶνε
 ὁ ἰδιοκτῆτης του. Αὕτῃ ἡ βλάστησις ἄλλως τε πλάττει ἓνα τοιού-
 του εἶδους Δίκαιον, διότι τὴν ἀνοιξιν οἱ κήποι χύνουν τὰ φυλ-
 λώματά των ἔξω ἀπὸ τὸν φράκτην, καὶ ἀνθίζουν ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια
 τῆς πλαστῆς ἰδιοκτησίας. Ἡ κλίσις αὕτῃ τῆς βλαστήσεως εἶνε
 τὸ φυσικὸν Δίκαιον, ὀρίζον ὅτι τὸ ἄνθος εἶνε διὰ τὸν διαβάτην.
 Ὁ δραγάτης ἐπιτρέπεται εἰς τὰ σταφύλια, τὰ ὁποία εἶνε πόρος
 ζωῆς, ἐπιτρέπεται εἰς τὰ φρούτα, τὰ ὁποία εἶνε διὰ τὴν κοιλιάν·
 ἀλλ' εἰς τὰ ἄνθη δὲν ἔχει θέσιν φρουροῦ, διότι τότε εἶνε ληστῆς
 ἀφαιρῶν τὰ δικαιώματα τοῦ διαβάτου. Νὰ φυλακίζεται ἓνας δια-
 βάτης διότι ἔκοψεν ἄνθος, αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε φυσικὸν πρὸ
 τριῶν αἰώνων, ὅταν ἓνα λείριον ἐπωλήθη εἰς τὴν Ὀλλανδίαν
 3,000 φιορίνια· ἀλλὰ σήμερον μὲ κόσμον σκεπτόμενον ὅλην τὴν
 ἡμέραν διὰ τὰ λαχανικά καὶ μόλις ἐπὶ ἓν λεπτόν τῆς ὥρας διὰ
 τὰ ἄνθη, αὐτὸ καταντᾷ ἔγκλημα, ἀπὸ ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποία ὀδηγεῖ

ἡ ἔντασις τῆς τάξεως μέχρι τοῦ ἀπροχωρήτου. Ἄλλὰ τὸ ἔγκλημα τῶν Ἀμερικανῶν στηρίζεται κυρίως εἰς τοῦτο: Δὲν ἐσυλλογίσθησαν ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος ἦτο Ἕλλην. Ὅτι εἶχε ποιητάς, οἱ ὅποιοι τὸν ἐγαλούχησαν μὲ τὴν ιδέαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἄνθους, προτρέποντες τὸν ἄνθρωπον διαρκῶς νὰ δρέπῃ, ἀθροῦντες αὐτὸν τυφλῶς κατὰ τῶν κήπων, καὶ ἐννοοῦντες ὅτι ὁ κήπος δὲν ἔχει φράκτην. Πέρυσι, τὴν πρωτομαγιά, ἤκουσα μὲ ὑπόκρουσιν ρεμβῆς κιθάρας εἰς ἓνα κήπον, ὅμιλον τραγουδοῦντα ἐκ παραδόσεως τὸ γνωστὸν τοῦ Παράσχου:

« Δρέπατε πάλιν, ἐρασταὶ εὐδαίμονες, γαρκίσσους ».

Δρέπατε λέγει ὁ Παράσχος. Δὲν δίδει τὴν ὑπόνοιαν φύλακος, οὔτε φράκτου, οὔτε Ἀμερικανῶν. Οἱ κήποι δὲν εἶνε κανενός. Εἶνε τοῦ Μαῖου.

« Εἰς τοῦ Μαῖου τοὺς φαιδρούς κ' εὐώδεις Παραδείσους ».

Μακαρία κοινοκτημοσύνη ἐνθυμίζουσα τοὺς πρωτοπλάστους! Ἄλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους ἀκόμη ἀρχίζει ἡ φρούρησις τῶν κήπων. Ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀρχίζει ἡ ἄνοστος ἐκεῖνη ἐπιγραφή του « Μὴ θίγε » ἢ τοῦ « Ἀπαγορεύεται νὰ κόπτωνται ἄνθη ». Οἱ πρωτόπλαστοι ἠπλώσαν χεῖρα καὶ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καθ' ὃν τρόπον θὰ τοὺς ἔβγαζεν ὁ Ἀμερικανὸς πόλισμαν σήμερον ἐκ τοῦ δημοσίου κήπου τοῦ Σικάγου. Ἡ ἀναθεματισμένη ιδιοκτησία ὑπάρχει ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ κόσμου. Ὁ φράκτης εἶνε παμπάλαιον ὄριον. Καὶ ὅμως τὰ φυλλώματα, ὡς νὰ διαμαρτύρεται ἡ βλάστησις κατ' αὐτῆς τῆς φυλακῆς, χύνουν τὰ ἄνθη τῶν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, προκαλοῦν τὸν διαβάτην καὶ τοῦ ἀναγνωρίζουν τὸ δίκαιον νὰ ἀπλώσῃ. Αὐτὸ τὸ δίκαιον ὑπεστήριξαν ὅλοι οἱ ποιηταί, ἀφοῦ εἰς τοὺς στίχους των, εἰς τοὺς ὁποίους αἰωνίως ὀργιάζει τὸ χέρι μιᾶς ὠραίας, θερίζον τὰ ἄνθη τοῦ κήπου ὡς δρεπάνι, ποτὲ δὲν ἔδωσαν μίαν ἀμυδρὰν ιδέαν ιδιοκτησίας.

Ἄλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἐζήτησαν ἐλαφρυντικὰ τῆς πράξεως. Ὁ Ἕλλην ὁ ἀγαπήσας τὸ ἄνθος ὅπως οἱ πολεμισταὶ τῶν παλαιῶν καιρῶν τὴν γυναῖκα, ὅπως ὁ Πάρις τὴν Ἑλένην, μὲ τὴν ἄμεσον ἀπόφασιν τῆς ἀρπαγῆς καὶ τῆς οἰκειοποίησεως — ὅποθ' ἔτω ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ θὰ ἐπανέλθῃ ὅπως ἐπανήλθον ὅλα — ἐφυλακίσθη μὲ τὸ στόμα κλειστόν. Δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἀπολογηθῇ, ἢ μήπως δὲν ἀπελογήθη; Αὐτὸ εἶνε ἄγνωστον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἠσθάνθη τόσῃν κατάπληξιν εὐρεθεὶς αἰφνιδίως εἰς χώραν μὲ ἀστυνομίαν, ὥστε ἀπέθανεν. Ἄλλ' ἂν ἤθελε νὰ ἀπολογηθῇ κατὰ τὸν κατωτέρω περίπτου τρόπον, ἴσως νὰ ἐλύριζε τὴν ἀμερικανικὴν ἐξουσίαν:

— « Κύριοι, ἀνίχω εἰς χώραν, ὅπου ἔσπασαν τὰ δάκτυλα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βαρβάκη, καὶ δὲν ἔγινε κανεὶς λόγος διὰ τόσον μηδαμινὸν πρᾶγμα. Ἐὰν ἤρχεσθε εἰς ἓνα τόπον, τὸν ὅποιον ὀνομάζομεν ἡμεῖς πεδίον τοῦ Ἄρεως ἐν Ἀθήναις, θὰ ἐβλέπατε ὅτι

οί Ἕλληνες ἔστησαν μίαν προτομήν εἰς τὸν Πραΐδην, ἀξιωματικὸν τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς μὲ μαλλιά ποιητοῦ, ἦρωα τοῦ Βαφέ, καὶ κατόπιν ἔσπασαν τὴν μύτην τῆς προτομῆς.

Εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κοραῆ, δύνασθε νὰ διαβάσετε γραμμένα μὲ μολυβδοκόνδυλον ὅλα τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων τοῦ Κράτους, ἐπειδὴ δὲ γνωρίζετε τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, σᾶς εἶνε γνωστὸν ὑποθέτω, ὅτι πρὸ τεσσάρων ἐτῶν κάποιος ἔκομματιαζεν ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν τὸν πεσόντα στῦλον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, διότι τοῦ ἐχρειαζέτο πέτρα. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἔκαμαν αὐτὰ δὲν ἠνωχλήθησαν ἀπὸ κανένα, ἐνῶ ἐγὼ φυλακίζομαι διότι ἔκοψα ἓνα ἄνθος, τὸ ὅποιον αὖριον θὰ πέσῃ μόνον του καὶ μεθαύριον θὰ τὸ ξαναφέρῃ ἢ ἀνοιξίς! »

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΥΘΩΤΙΔΑΣ

ΕΝΘΥΜΙΑ

Τὸ ῥόδο ποῦ μοῦ χάρισες χλωμὸ καὶ μαραμμένο.

Μὲ τὴ φωτογραφία σου τὸ ἔχω φυλαγμένο.

Κι' ὅταν ἀνοιξῶ καὶ τὰ ἄῶ μαζὶ ἀδελφωμένα

Τὰ μάτια μου θολώνουνε στὸ δάκρυ βουτηγμένα.

Καὶ νοιώθω ἄχ! καθένα τους σὰν κάτι νὰ μοῦ λέγῃ:

— Τὸ μαραμμένο λούλουδο τῆ συμφορὰ μου κλαίει,

Μὰ ἡ φωτογραφία σου, ἀμίλητη στὸ πλάι,

Ἵσάν ἐσένα ἄκαρδη... στὸν πόνο μου γελάει...

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΛΕΝΕ πῶς ὁ Παράδεισος εἶν' μέρος φωτεινὸ

Γεμᾶτο λάμψι ῥοδαλή, λουλούδια κι' οὐρανὸ

Κι' ὁ Ἄδης καταχθόνιος, ὄλος ἀνατριχίλα,

Φλόγες γεμᾶτος καὶ φωτιά καὶ πίσσα καὶ μαυρίλα...

— Μὰ δμως, πές μ' ἀγάπη μου, γιατί σὰν μὲ κυττάξῃ

Ἦ φλογερὴ σου ἡ ματιά, ὄλη φωτιά καὶ νάζι...

Μέσα στῶν μαύρων σου ματιῶν τὸ ἄμετρο σκοτάδι:

Εὐρίσκω τὸ Παράδεισο ἐγὼ κι' ὄχι τὸν Ἄδη;

Σ μύρην

ΣΥΛΒΙΟΣ